

monika pálušová
fakbuk.com

MARENČIN PT

Monika Pálušová
fakbuk.com

MARENČINPT

© Monika Pálušová, 2013, 2022

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2013, 2022

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

966. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-1043-6 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1044-3 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1045-0 (ePub)

„Nič nie je také skryté, aby nebolo odhalené,
a nič také utajené, aby to nevyšlo najavo.“

(Marek – 4, 22)

Keď mala dvanásť rokov, začula v rohu detskej izby tesne pri hornom kúte okna bzučanie o život. Prichytila drobného pavúka, ako jeho dve končatiny v kmitavom víre šikovne spriadajú korisť. Muška bola ešte živá. Nikdy by neverila, že takto nahlas dokáže bzučať. Aj keď sa šialene trepala, pavúk si ju zamotával asi tisíckou obtočení do malého balíčka, dokiaľ úplne nestíchla. Privolala tam všetkých, ktorí boli doma: mamu, Doda i Katku. Čiže všetkých. Otec cez deň doma takmer nebýval. Ak áno, nebol pri vedomí. Do rodiny sa nepočítal ani on sám. Všetci s úžasom mlčky hľadeli na toto veľkolepé minimalistické divadlo. Keď bolo jasné, že muška z toho nevyviazne už ani ako úhľadný balíček, so zdesením sa na seba usmievali. Niektorí sa v tom pokúšali vidieť viac. Nebolo čo.

15. 6. 2011 20:04 co by si chcel?

15. 6. 2011 20:05 aby si sa dal pretiahnut

15. 6. 2011 20:05 a ty sa das?

15. 6. 2011 20:06 no neviem

15. 6. 2011 20:06 ty to chces tiež?

15. 6. 2011 20:06 teraz by som urobil vsetko

15. 6. 2011 20:09 tak verim, ze sa nam to podari, pekne si ich premazat

15. 6. 2011 20:17 ako sa predstavis?

15. 6. 2011 20:18 ako Dusan

Pred sebou kočiarik so spiacou Lili, stála podvečer pred kostolom, kde bol tieň a dýchateľný vzduch. Šaty sa jej lepili na telo, strhnuté nebadanou studenou triaškou. Vedela, že je to šialené, ale musela to urobiť. Poslala správu:

„Zajtra o desiatej pri Mestskom urade.“

„To je skoro. Neskoro?“

„O 15. hodine?“

„To hadam stiham, dam este vediet.“

Prišiel z práce neskoro a unavený. Mala by mu o stretnutí povedať. Musí to urobiť napriek tomu, že je to zbytočné. Presvedčí ho, aby tam išiel s ňou. Je to šialené, ale pôjde. Je teraz posadnutejšia, ako on vtedy. Nie, nechce nikomu ublížiť, chce všetko len uzavrieť. Veľkým oblúkom, spájajúcim ako dúha rok, v ktorom žatva stínala hlavičky malých popolavých kláskov, uzavrieť celý tento príbeh. Možno by sa dal z ich životov vystrihnúť ako nepotrebný materiál z filmu. Možno sa navzájom presvedčia, že sa ani nikdy nestal. Rok ich aj tak už len obsadil do hlavných úloh.

1. 4. 2010 13:18 masaz chrbta ritky, stehien, bruska
i pipika az do konca :)

1. 4. 2010 13:22 bavi ta to, alebo to robis pre prachy

1. 4. 2010 13:22 aj-aj :)

1. 4. 2010 13:46 hm...

1. 4. 2010 13:46 *spravim ta za deset eciek :) pod cenu nepojdem :)*

1. 4. 2010 16:01 *ahoj, pat som ochotny dat*

1. 4. 2010 16:01 *dobre teda, ukecal si ma :) ponahljaj sa!*

Odkedy ho poznala, bola plná detí. Šialená od vzrušenia by spontánne ovulovala, rozrastala sa a tlačila zo seba ďalšie mĺkve kamene, ktoré od nej jeden po druhom odskakovali ako spod rútiaceho sa kolesa. S chlapmi prežívala šialenú, samú v sebe sa uspokojujúcu rozkoš. S ním to bolo iné. Akoby vždy zabudol niečo dopovedať. Jeho oči všetkých farieb, telo, vlasy, šikovné prsty na rukách i nohách sľubovali oveľa viac, ako jej dával.

Prvé náhodné dotyky ich predurčovali na druhý veľký tresk, alebo aspoň na nekonečné horúce zimnice, završené bezvedomím. No v skutočnosti sa žiadna jej extatická vízia nenaplnila. Ani jemu. Zakaždým ich spojenie skončilo ako spotené pachtenie krátkym, horko vydobytým stonom a odvalením sa od seba. Ako huba sa zase napila nových detí, ktoré sa do nej ihneď mocne zakvačili. Už v prvé dni ich mali stovky.

Ticho sa štvornožky tmolili najprv po špinavej drevenici, ďalšie po byte. Naďabila na ne so strachom aj pri upratovaní ich jedinej skrine zapratanej odspodu až hore šatami.

Tak rada by mala poličky. Odmalička túžila po poličkách, ktoré im vždy chýbali aj v pivnici, doma v izbe, v kuchyni, v hlave. No tatko sa za každého počasia dotackal z krčmy v zimnej bunde a v plesnivých, pa-

chom presiaknutých ponožkách a tupo sledoval vtipné programy. Nenávidela ho, no on si jej nenávisť dodnes nevšimol. Nevšimal si nič okrem vlastnej bolesti. Pozeral na televízor, nevnímajúc násilný triumf veselosti. Bolestínsky hľadel niekde do bočnej dimenzie s výrazom ako pri vypočutí si zdrvujúcej správy, ktorá práve otočila jeho životom. Vykrútená korková zátka, pachom predurčená odpadu. Taká je aj ona na svoje deti. Tie sa jej vyškerajú do tváre, keď na ne, skryté, každý deň natrafí inde.

Mala hrozný strach z ďalších detí, ktoré z nej už boli pripravené vyliezť. Zakaždým jej znetvorili postavu, vycicali vetché prsia a rozhrýzli bradavky tak, že si nemohla bez bolestivého sykotu ani utrieť mokré telo. Bála sa im dať čokolvek.

Deti ju nie že nenávideli, posmievali sa jej. Bolo im jej ľúto. Nebola schopná naozajstnej lásky, preto ich radšej nechcela vidieť. V noci ticho prichádzala k pomalej plytkej rieke ďaleko od svetiel. Nebadane púšťala zo seba riečne kamene a kládla ich na breh. Veď ich nezabila, voda si ich zobrala sama.

Veď kto by už dal také mená deťom! Nepáčili sa mu, no nevedel jej odporovať. On, čo bol vždy taký obdivovaný, obletovaný, uznávaný, nevedel jej povedať: „Chcel by som, aby sa volala Zuzana, alebo Dorota. Nie Eliška, a ešte Elizabeth.“ Keď sa ho prvý raz pýtala na meno prvej dcéry, uviedol Astu. Hneď sa začala smiať a jemu došlo, že je to príliš originálne meno pre človeka. Aj tak sa mu páčilo. Chlapčenské ani jed-

no. Len jeho sa mu zdalo hodné naozajstného muža. On tu teraz musí tvrdnúť v garsónke, ktorú podľa nej musí prerobiť dnes, už včera bolo neskoro. Prácu mu zadelila na každý deň. V diári videl, ako má poznačené: 5. máj – vymaľuj toaletu a kúpeľňu, šiesteho chodbu, siedmeho izbu. V živote nevidela, ako sa robí stierka, ako sa natahuje sieťka. Ona mu bude plánovať! Tlačí ho zúfalými pohľadmi a vydiera odopieraným sexom, po ktorom túži intenzívnejšie ako on. Každý deň ho príde skontrolovať, ako pokračuje. V plastových nádobách donesie jedlo, ktoré si ani nezohreje, nechce sa mu predierať haldou materiálu a sutiny. Prečo je taký pomalý? Je dôkladný.

„V Anglicku som mal postaviť krb za dva dni, robil som to dva týždne, no keď majiteľ videl, ako som to urobil, chcel odo mňa ďalšie veci a odporučil ma svojim priateľom.“

„Nie sme v Anglicku, nechcem krb, len posratú garsónku, aby sa malo dieťa kam narodiť,“ vždy ho v chmate položí na lopatky. Všetky jeho sny o tom, ako bude inštruktorom windsurfingu a potápania v gýčovej prímorskej lagúne, ako sa tam malá bude čvachtať v plytčine, budú bývať v prívесе a večer grilovať ryby, ktoré cez deň uloví, utopí. Vráť sa na breh, chlapče, sme tu a teraz, treba dokončiť toto tu a potom ísť ďalej.

Pod tlakom nevie, nechce pracovať. Stúpa mu na päty aj kvôli fajčeniu. V živote ho nikdy nikto tak neobmedzoval! Po pretekoch si boli s chalanmi sadnúť v bare pri plavárni. Nechcelo sa mu ísť domov ani tento

víkend. Aj tak nikto nebude doma. Mama je určite do noci v práci. Trucuje. Otec radšej zalaškuje s kolegynami, ako by mal prísť do studeného bytu s večerou v chladničke, ktorej bielobu poškvŕňuje odkaz: „Prídem neskôr, zohrejte si párky. Mama.“ Neskôr ako kedy? Neskôr ako kto?

Zostáva na intráku radšej každý týždeň, je mu veselšie. Nikto tu nikomu za studenú večeru nevyvalí zaucho. Tak rád by ju vždy obrátil, no tiež by si radšej dal vyprážené rezne a šalát. Vždy keď na schodoch začítil vôňu, rád by sa ponáhľaním tešil, no za dverami ich bytu sa vôňa rozplynie v chlade prítmnia. Tu mu je lepšie. Síce aj tu má na večeru len párky, ale je veselo. Po pretekoch sa pripijú a pôjdu spať. Mame zavolá, nemusí sa báť, veď je už prvák na učňáku. Vie sa o seba postarať.

Za prvým stolom pri bare sedia tri ženy, už dlho sa na nich smejú. Uchá. Všetky sú pekné, možno len o niečo mladšie ako mama. Mama je tiež pekná, aj keď nechce veľmi variť. Ak budem na budúci víkend doma, pripravím všetkým perfektné raňajky. To ich dostane.

So ženou v strede sa im zakaždým stretnú oči. Musí ísť čúrať. Ide okolo nich, chichúňajú sa skoro ako bývalé spolužiačky, teraz sú v triede len samí chalani. Nie je to ono. Dve veľké pivá vypustil zo seba ako penistú riavu. Výdatne čapoval do pisoáru. Ruky si nikdy neumýval. Penis áno. Tu nie, niekto by ho videl.

Z dvier oproti práve vyšla pekná, nakrátko ostrihaná tmavovláska vo veku, ktorý sa neodvážil tipovať. „Nadýchame sa vzduchu?“ zaskočila ho. Keďže neodpove-

dal, pridala: „Odprevadíš ma?“ Niečo zabľabotal, ale išiel. Ako v tranze. Bol poctený jej pozornosťou. Rukou skontroloval, či dobre zasunul a zapol rázporok, aby si nemyslela. Všimla si jeho gesto a usmiala sa: „Si rozkošný. Ako sa voláš?“

Vysúkal takmer zrozumiteľné slovo. V hlave mal pripravených toľko vtipných poznámok, no tie mu napadnú, až keď bude zaspávať.

„Niečo oslavujete?“ mala krásny hlas a pery, z ktorých chcel počúvať všetko.

„Len tak... Mali sme preteky, tak sme chceli niečo vypiť... Od smädu,“ habkal nechajúc sa ňou viesť. Kamkoľvek.

„Vidno, že si plavec, máš najkrajšiu postavu, akú som kedy na mužovi, vlastne na chlapcovi, videla,“ zasmiala sa, „ako mladý Adonis.“

Netušil, kto je Adonis, ale večer sa spýta chalanov alebo vrátničky na intráku, tá lúšti krížovky. Zhltla ich jasná teplá lákavá noc. Len pár krokov od baru ho chytila za ruku a veselo mu rozprávala o tom, že aj ona pred pár rokmi plávala. Teraz nemá kedy. Práca a tak. Rozumel. Nie je hlúpy, dospelí majú málo času, veď to pozná. Rodičov vídaval spolu len cez víkendy, a teraz ani to už nie. Pri rozprávaní sa jej hladné pery približovali k nemu čoraz bližšie. Cítil alkohol, cigarety a ešte niečo, čo dosiaľ nepoznal. Ale nohavice už mal našponované. Všimla si to. Dľaňou mu s istotou pohladila koncentrát mužstva, až cítil ujst' prvú kvapku. Prisala sa mu na pery a ťahala ho pod blízky most.

„Prepáč,“ zdalo sa mu to ako vhodný moment pre

potykanie si, „musím srať.“ Srať mu pripadalo chlap-
skejšie ako ísť na potrebu, alebo kakať, no aj tak sa za-
čala hrozne nepríjemne smiať. Vták zložil krídla.

„Stretneme sa teda zajtra, tu máš moju adresu, príď
hneď zo školy,“ podala mu vizitku: *Mgr. Oľga Varšovi-
čová, novinár. Škultétyho 12.*

Na druhý deň prišiel. Ďalšie ráno sa vrátil na intrák
zabaliť si pár vecí a vrátil sa tam až po letných prázd-
ninách. Už ako druhák. Leto bolo nádherné.

Zobudil sa na to, že mu je príjemne. V tme cítil a vi-
del niekoho telo pri sebe. Ruka neomylnne našla už pre-
budenú vlajkovú žrd' pod pyžamom s gumičkou v páse.
Vytiahla ju do nočného stanového chladu. Najprv mu
ju pevne chytila a potom mu skúsene pretiahla zástavu
cez rastúce brvno. Pohyby boli presné, presne také, aké
by robil aj on. Zrazu zacítil aj vlhko úst. Bolo to silné,
takmer hneď explodoval, ale bol zvedavý a chcel ve-
dieť, kam to až zájde. Ústa boli hladné po jeho spermi-
ách a sali lepšie, ako bol schopný zvládnuť. Vystriekal
do nich hneď celú dávku. Chlapec z ich oddielu neuhol.
Vyšiel zo stanu a odplul si.

Ráno ich zobudil nástup a on si až teraz uvedomil, že
jeho dokonalé telo nebolo stvorené pre bežnú sexua-
litu, vlastnú jeho predkom. On je predurčený prijímať
a spôsobať extázy bez obmedzení. Vtedy sa v ňom
prebudil hormonálny Manitu.

3. 5. 2011 11:23 co sa da v aute robit?

*3. 5. 2011 11:24 piseme hodinu a teraz sa pytas, co sa
da v aute? vsetko sa da*

3. 5. 2011 11:25 *ok, v aute som to nikdy nerobil*
3. 5. 2011 11:25 *chces, ci nie?*
3. 5. 2011 11:26 *chcem... a co teba vzrusuje? uz pomaly vyrazam*
3. 5. 2011 11:27 *v sexe vsetko*
3. 5. 2011 11:27 *ok, tak okolo 13*
3. 5. 2011 11:28 *nie okolo, ale o 13*

Zo služobky sa zatiaľ nevrátil. Počkala do šiestej a zavolała Roba, ktorý mal pôrodnú pohotovosť. Prišiel veľmi rýchlo. Dala pod seba veľkú nevkusnú tašku s reklamou hypermarketu, plodová voda vraj ničí matrace. Nechcela, aby si to pamätalo aj sedadlo v aute.

O siedmej už bola prelezená viacerými rukami v ponížujúcich polohách a na také niečo v príliš verejných priestoroch. Dýchalo sa jej čoraz ťažšie, podobné bolesti jej zastierali vedomie a podlamovali nohy. Sama civela pootvoreným oknom a vzdychala, lebo tak to chcel aj nápis na izbe.

Potrebovala, aby bol teraz pri nej. Ktokoľvek, komu by mohla vynadať, zakvačiť sa do neho, objasť, zahryznúť, poplakať si, hľadať úľavovú polohu. Prichádzala a odchádzala len uvravená sestrička, ktorá jej v tých najväčších prívaloch bolesti, kedy mala pocit, že sa vyprázdni všetkými otvormi, doniesla ukázať rozličné, vraj rozkošné detské šatočky. Keby mala silu a dych, vykoplala by ju a vyšľahala šatôčkami z izby.

„To máte nožičky! Ako srnka, vôbec nie ste tučná. Koľko ste pribrali v tehotenstve? Len to brucho... No, ukážte sa, už to bude!“ vytiahla ruku z nej, chvalabo-

hu aj s rukavicou, a hlasno sa pokúšala odpútať ju od bolesti. Nepomáhalo to. Naopak, rozčuľovala ju svojou rozšafnou veselosťou a postojom žoviálnej predavačky vajec.

Dorazil, až keď začala naostro tlačiť. Neskoro. V zelenej zástere a obrovských bielych návlekoch vyzeral ako neskúsený doktor. Nestihol si ani zaviazať šnúry na chrbte. Držal ju za ruku a sem-tam si potiahol spadnuté plece, ale to už vôbec nevnímala. Zostala len dusivá neodvratná bolesť, ktorej sa bolo nutné čo najskôr zbaviť. Ešte sekundu a stratí vedomie. Strácala a nadobúdala ho viac ako polhodinu. Nevedela ten balvan zo seba vytlačiť, akoby jej uviazol na polceste v tele a rozhodol sa zostať. Veď čo, raz sa vykotúľa. Cítila, že v nej cestuje tam a späť.

„Zadusíte si dieťa! Tlačte poriadne! Ešte!“ podarilo sa doktorke na smrť ju vystrašiť. Zatláčila tak bytostne, že počula, ako sa v nej trhajú vnútornosti a chvíľu sa rozhodujú, akým štýlom opustia vyčerpanú schránku. Krvou nachvíľu utíšený, gumene nevzhľadný balík, vykĺzol. Teraz už rýchlo. Začal kričať. Odľahlo jej. Najzaháňanejšia obava, že porodí len studený kameň, sa nenaplnila.

Nevládala hovoriť, no on konal za ňu. Chcela mať dieťa ihneď na prsiach, bez ozdobovacích rituálov. Podali jej nečakane maličkú klzkú bytosť. Aj cez všadeprítomnú krv bolo poznať, že je veľmi pekná. Slepé, bezbranné stvorenie sa prisalo na jej malý ľavý prsník, pravý sa mu nepáčil. Zamilovala sa ako nikdy predtým, a potom už len raz. Ticho plakal. Pravými slzami, aké

ešte u žiadneho muža nevidela, až dokiaľ neodišiel domov. Malo by ju to dojať tiež.

Vždy som milovala a milujem svoje deti. Nie je pravda, čo hovoria ľudia o našej rodine. Sú to len hlúpe závistlivé klebety, na ktorých šírení sa podieľa aj ona. Nikdy nemilovala môjho syna skutočne, len dôsledne zaznamenávala všetky jeho slová a pohyby. Hľadela na neho očami točiacimi sa ako magnetofónové pásky.

Stal sa len jej inšpiračným zdrojom. Nie on ju, ale ona potrebovala jeho, aby prebudila svoj ospalý zmysel pre krásu a dobro, čo vyrastalo výlučne z jej teoretických vedomostí a prázdnych rečí. Teraz mi už možno rozumie viac ako včera.

Moja rodina bola vždy trňom v oku okolia. Vždy sme boli iní. Dodnes nám závidia našu dôstojnú hrdosť a nezávislosť. Navyše nás vôbec nezajíma, čo si o nás kto hovorí.

Moji chlapci sú a vždy boli výnimoční. S hladnou láskou sa do mňa zahryzli a vytiahli zo mňa to najlepšie, vyplavili všetky usadeniny človečenstva vo mne smerom k nim. Ľudia, ktorí ma nechceli uraziť, len potvrdili, že som iná. A to ma dodnes uspokojuje. S tým som ich vychovala. V predstave výnimočnosti a autenticity. Sú neopakovateľní.

Náš domov bol vždy plný mužstva. Túžila som po dcére. On mal byť ňou, mojou malou roztomilkou, ktorej by som česala vlásky krehkým detským hrebeňom a pripínala páperie drobnými sponkami k krásnej hlavičke. Ich jemnosť by mala po mne. Krásu a žiaru po

mojej matke, ktorá mi často odopierala lásku. Zahlti-
la ňou len brata a ja som sa z odstupu rokov a emócií
prizerala na to, ako sa medzi nami rozširuje dlhá puk-
lina. Tú lásku, po ktorej som denno-nočne túžila, by
som dala svojmu dievčatku. Prišlo však veľmi skoro
a muselo preč. Bola som unavená, zaskočená priania-
mi a túžbami prvého syna, prvého manžela. Čím viac
som im dala, tým viac pýtali. Všetci muži v mojom ži-
vote. Niekedy som so smiechom priznávala strach, že
ma pohltia medzi jednotlivými sústami. Ich požiadav-
ky rástli s nimi. Malí otesánkovia zjedli všetko. Muse-
la som si ušklbnúť pri dochucovaní jedla, inak by mi
nezostalo.

Po čase začalo ubúdať aj zo mňa. Môj nádherný in-
teligentný muž, česť jeho pamiatke, pomaly ukrajoval
z mojej lásky, nehy, dôstojnosti. Vždy však elegantne
a s úsmevom. Sprvu ma trápili jeho veselé eskapády,
cítila som sklamanie, poníženie, tvrdú hrču v krku,
ktorú som mu predhodila ako studenú večeru. Padla
prvá facka, po ktorej som sa chcela rozvieť, po stej
mi to pripadalo smiešne a nerozumné. Aj tak ma mi-
loval viac ako ktorúkoľvek inú. Umiľoval ma tou svojou
energickou sebaláskou. Dnes viem, dnes by som bola
iná. A možno nie, možno som tým večným súbojom
s ním len silnejšie zapletala strapaté vrkoče manžel-
stva.

Bodaj by pochopila aj ona. Nenechajte sa strhnúť jej
toboganmi peripetii a emócií. Iná na jej mieste by z to-
ho nerobila žiadny rozruch. Dve-tri hádky, pár roz-
bitých jedálenských súprav, facka. Veľmi rýchlo by

zabudla pri vysávaní, umývaní riadov a dlážok, čistení zápachajúcich ritiiek. Tým, že tieto kompetencie presúva na môjho ochotného a obetavého syna, má čas fabulovať tieto nehorázne konštrukcie. Berte ju s rezervou. Nikdy nebola úplne v poriadku.

7. 12. 2010 10:30 chovas aj nejake zviera, ci iba svoju zenu?

7. 12. 2010 10:31 ako to myslis?

7. 12. 2010 10:32 ale, to iba tak medzi recou, ze ci mas aj nejake zviera, ja chovam kone

7. 12. 2010 10:34 jaj, mam psa. kone su moc pekne

7. 12. 2010 10:35 ok, takže mas isto dobre srdce... ukazes este nejake foto?

7. 12. 2010 10:37 mozes si pozriet aj kratke videa, su otvorene

7. 12. 2010 10:38 uz som videl, das heslo? co ta rajcuje?

7. 12. 2010 10:39 to mam foto v zenskom

7. 12. 2010 10:40 teba rajcuje, ked si v zenskom ?

7. 12. 2010 10:41 niekedy, preco?

7. 12. 2010 10:41 aha, tak potom nic, ahoy

Požičaná limuzína od najmladšieho brata si razí cestu tmou. Zajtra je nutné zapôsobiť. Na kohokoľvek. Na úzkej ceste, zväčša lemovanej lesom a malebnými vidieckymi domčekmi, vypovedá už nepríjemne ostrými xenónmi o svojej dôležitosti. Šofériuje najstarší brat, mladší sedí na mieste spolujazdca. Najmladší tu ani nie je. Mlčanie preruší nadšená replika staršieho.

„Vyhrali sme tender na renováciu najznámejšieho hotela v Trenčíne!“

„To je ten s tými balkónmi?“ unavene a znechutene kladie otázku mladší.

„No... Tie balkóny sú síce atypické, ale ty to zvládneš. Bude to ťažká práca, ale vyriešiš to a zarobíme. Možno nás to postaví na nohy,“ v dobrej nálade a s neutíčajúcim, až podozrivým nadšením pokračuje starší. Mladší chvíľu zamračene mlčí.

„To ani náhodou. Je to hlúposť. To sa isto nedá. Si myslíš, že prečo sme to vyhrali? Pretože nikto iný by do toho nešiel. To len my sme takí blbci, že berieme, čo príde a za najnižšiu sumu. Ako chceš robiť tie balkóny, veď na to nemáme ani typ lešenia?!“

„Neser ma,“ zhúkne a ziapne pri šoférovaní, „nie aby si bol rád, že máme vôbec zákazku, že budú peniaze na výplaty, ale ty hneď všetko neguješ. Ako vždy. Tak ja sa snažím priviesť nejaké prachy do firmy, čakám od koho iného ako od teba podporu – a ty mi toto hovoríš. Vždy ma takto podraziš. Už toho mám dosť. Choď do čerta, keď to nechceš robiť. Kazíš džob!“ Cez krátku dedinu prefrčia skoro stovkou. Cestu zúžia vysoké stromy a hustá nepreniknuteľná tma. Svetlá však zaregistrujú na zemi nejaký objekt. Auto prudko zabrzdí. Najrýchlejšie z auta vybehne mladší. Starší vyjde, keď zatiahne ručnú.

Na zemi leží sova. Tá druhá, ktorá na nej sedela, vyplašene odletela na neďaleký strom, odkiaľ pozoruje celú situáciu. Mladší berie do rúk ležiaceho vtáka a cíti, že je ešte teplý. Chce mu pomôcť, ale nevie, ako.